

Arrest

nr. 223 692 van 8 juli 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 februari 2019 tot de afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 februari 2019 wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering uitgereikt nadat zij werd betrap op een winkeldiefstal.

Eveneens op 28 februari 2019, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Naam : N. (...)

voornaam : A. (...)

geboortedatum : (...).1998
geboorteplaats : -
nationaliteit : Georgië
In voorkomend geval, ALIAS: --

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 28.02.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Antwerpen op 28.02.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds december 2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV (...)/2019 van de politiezone Antwerpen.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 28.02.2019 door de politiezone Antwerpen en verklaart dat hij zussen heeft die in België verblijven. Bovendien het feit dat de zussen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 8 luidt als volgt:

“ 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezins-leven, zijn woning en zijn briefwisseling.”

Verzoeker zou willen binnen een aantal maanden, binnen het jaar ten minste, zijn zuster opnieuw willen bezoeken.

Verzoeker zou dit niet kunnen gelet op het bestaan van het inreisverbod.

Als men zou beweren dat verzoeker de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, men moet rekening houden met het feit dat een dergelijk beslissing van DVZ slechts een gunst is, men heeft daar geen recht op.

Verzoeker zou bijgevolg geen recht kunnen doen gelden. De DVZ neemt immers een beslissing in het kader van haar discretionaire bevoegdheid. De kans is aanzienlijk dat de DVZ dit gunst niet zou verlenen.

Het Hof van Justitie vond in de zaak van Emre. T. Zwitserland dat het niet is dat een opheffing van een inreisverbod kon gevraagd worden “speculatief” was.

Verzoeker zou ten minste 3 jaar moeten wachten vooraleer het inreisverbod zou gestreken zijn en dan moet men toch aan DVZ vragen om terug te mogen komen om zijn zuster te mogen bezoeken.

De zuster van verzoeker, haar echtgenoot en hun kinderen wonen in België. Zij hebben de Belgische nationaliteit.

Een privéleven is een geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties opgebouwd in een land. (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland). Het inreisverbod van iemand wiens broers of zusters en andere familieleden in België verblijven inhoudt een ongeoorloofde inmenging in het tussen hun bestaande gezinsleven en ook privéleven.

Een inbreuk zal maar als legitiem worden aanzien als ze door het nationale recht is voorzien, een legitiem doel dient, nodig is in een democratische samenleving of ter bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Een dergelijke maatregel is niet noodzakelijk noch proportioneel aangezien het een winkeldiefstal, een éénmalige gebeurtenis betrof waarvoor er nog geen veroordeling bestaat. Verzoeker heeft zijn spijt getoond en probeerde de situatie recht te zetten, door een deel te kopen (de rest kon hij niet betalen).

De inmenging die veroorzaakt wordt, met name dat verzoeker zijn gezinsleden geen drie jaar zal mogen zien is disproportioneel met het algemeen belang van de staat. De feiten en de aard van de feiten zijn niet ernstig genoeg om een scheiding van drie jaar te rechtvaardigen.

Het bevel nu is absoluut niet noodzakelijk. Verzoeker levert geen gevaar op voor de openbare orde.

Verzoeker heeft een blanco strafblad.”

3.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Aangezien er sprake is van het maximum inreisverbod van 3 jaar moet verweerster motiveren waarom dit noodzakelijk is.

Volgens de vaste rechtspraak van Uw Raad, bevestigd door de Raad van State moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval van de betrokken vreemdeling wanneer het een inreisverbod van 3 jaar oplegt.

Er moet afzonderlijke motieven bestaan om het inreisverbod van 3 jaar te rechtvaardigen.

De verwerende partij is tekort gekomen aan haar motiveringsplicht (art. 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen en art. 62 vreemdelingenwet).

Er is voldaan aan de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht wanneer de juridische en feitelijke overwegingen werden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen in evenredigheid met het gewicht van de genomen beslissing. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht kan enkel worden nagegaan of er werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct werden beoordeeld en of er op grond hiervan niet onredelijk tot het besluit werd gekomen.

Verzoeker heeft een feit gepleegd: een winkeldiefstal. Dit was een éénmalige gebeurtenis, hij heeft de feiten direct bekend, hij heeft één element van de twee gestolen voorwerpen gekocht om te proberen de situatie recht te zetten en zijn spijt te tonen en hij is voor de feiten niet vervolgd.

Verzoeker heeft met de autoriteiten in de politiekantoor te Antwerpen meegewerkt en met de autoriteiten in het gesloten centrum te Merksplas. Verzoeker is vrijwillig teruggekeerd.

Hij wenst zijn familie terug te mogen zien.

Aangezien deze feiten niet ernstig zijn, het is onduidelijk waarom verzoeker het maximum inreisverbod heeft gekregen.

Deze beslissing is dan onvoldoende gemotiveerd.”

3.2. De verwerende partij laat na een nota met opmerkingen in te dienen, hoewel zij hiertoe werd uitgenodigd per brief van de Raad van 18 maart 2019.

3.3. Gelet op de onderlinge samenhang tussen de beide middelen acht de Raad het passend om in voorliggende zaak beide middelen samen te bespreken.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1 tweede lid van de vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing een motivering in feite waarom de beslissing tot verwijdering van dezelfde datum die aan de verzoekende partij werd opgelegd gepaard gaat met een inreisverbod, namelijk omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan en er een risico op onderduiken bestaat. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing:

“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds december 2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV AN.(...)/2019 van de politiezone Antwerpen.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.”

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd waarom de termijn van het inreisverbod op drie jaar wordt gebracht, namelijk omdat

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 28.02.2019 door de politiezone Antwerpen en verklaart dat hij zussen heeft die in België verblijven. Bovendien het feit dat de zussen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

De verzoekende partij lijkt met haar betoog volledig voorbij te gaan aan deze motivering. De verzoekende partij kan gelet op deze motivering niet ernstig voorhouden dat niet wordt gemotiveerd waarom de verwerende partij een inreisverbod van drie jaar noodzakelijk acht en waarom wordt gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821). Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij zich allerminst beperkt tot een loutere standaard-beslissing, nu uitdrukkelijk wordt ingegaan op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Deze laatste maakt niet duidelijk met welke elementen naar haar mening geen rekening is gehouden. Waar zij opmerkt dat haar zus, de echtgenoot van haar zus en hun kinderen in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben, wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de aanwezigheid van een zus in België. Uit het gehoorverslag van 28 februari 2019 voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing blijkt echter dat de verzoekende partij geen melding maakte van de echtgenoot van haar zus en hun kinderen en het feit dat zij de Belgische nationaliteit zouden hebben. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan zij niet in kennis werd gesteld. De verzoekende partij toont niet aan dat haar werd belet voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing deze elementen kenbaar te maken. Waar zij deze elementen pas in het kader van voorliggend verzoekschrift ter kennis brengt en in zoverre zij van de Raad verwacht dat hij een opportuniteitsonderzoek doet, dient de Raad erop te wijzen dat dit niet tot zijn bevoegdheid behoort in het kader van een annulatieprocedure (zie verder).

De verzoekende partij gaat er volledig aan voorbij dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de geldingsduur van het inreisverbod voor de termijn van drie jaar wel degelijk is voorzien van een specifieke motivering. De verzoekende partij kan derhalve niet dienstig stellen dat er niet wordt gemotiveerd waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd. Hiertoe werd geenszins automatisch besloten op grond van de vaststelling dat geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. De verwerende partij heeft, zo blijkt duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing, wel degelijk afgewogen welke gegevens eigen aan het geval van de verzoekende partij relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. De verzoekende partij toont overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat zij tijdens haar illegale aanwezigheid in het Rijk de openbare orde heeft geschonden, feiten waarvan zij de grondslag op zich niet betwist (zie ook verder).

Op de verwerende partij rust geenszins de plicht te motiveren waarom hetzelfde resultaat niet zou kunnen worden bereikt met een inreisverbod van kortere duur. De verzoekende partij toont verder niet aan met welke specifieke omstandigheden naar haar mening geen rekening zou zijn gehouden bij de motivering van de duur van het inreisverbod.

De Raad herhaalt dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat niet wordt nagelaten de impact van de bestreden beslissing op het aan de verwerende partij kenbaar gemaakte familieleven te onderzoeken, nu wordt gesteld:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 28.02.2019 door de politiezone Antwerpen en verklaart dat hij zussen heeft die in België verblijven. Bovendien het feit dat de zussen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissingen inhoudelijk en voert dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

(...)

§ 3

(...)”

De verzoekende partij meent verder dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zij een concreet gevaar betekent voor de openbare orde en benadrukt dat zij slechts een eenmalig feit heeft gepleegd, namelijk een winkeldiefstal, waarbij zij spijt zou hebben getoond en heeft meegewerkt.

In zoverre zij meent dat haar enkel een inreisverbod werd opgelegd omdat zij een gevaar zou betekenen voor de openbare orde, berust het betoog op een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten wordt een dubbele motivering opgenomen. Zo wordt enerzijds gesteld dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en anderzijds wordt aangestipt dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De verwerende partij beperkt zich echter niet tot het louter verwijzen naar de betrapping op heterdaad voor winkeldiefstal en het desbetreffende PV. Zo verduidelijkt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat *“Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:*

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds december 2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV (...)/2019 van de politiezone Antwerpen.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.”

De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij geenszins de feiten, daterend van 27 februari 2019, beschreven in het proces-verbaal betwist. Het is niet kennelijk onredelijk op grond van deze feiten te oordelen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het feit dat het proces-verbaal (nog) niet tot een veroordeling heeft geleid, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de verwerende partij niet verhindert om op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen op basis van de feiten vastgesteld in het in de bestreden akte vermelde proces-verbaal. Het feit dat de verzoekende partij beweert spijt te hebben en stelt te hebben geprobeerd de situatie recht te zetten, doet hieraan geen afbreuk.

Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet geenszins dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Er blijkt overigens geenszins dat een rechter zou hebben geoordeeld dat de verzoekende partij totaal geen gevaar vormt voor de openbare orde.

Het strafrechtelijk vermoeden van onschuld heeft niet tot gevolg dat de verwerende partij totaal abstractie dient te maken van de door verzoekende partij gepleegde feiten waarvoor zij nog niet werd veroordeeld en dat zij deze feiten buiten beschouwing diende te laten.

Hoe dan ook brengt de verzoekende partij geen enkel argument aan tegen het motief dat er sprake is van een risico op onderduiken doordat zij na haar illegale binnenkomst geen stappen heeft ondernomen tot het indienen van een verblijfsaanvraag of een verzoek om internationale bescherming, dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente en geen bewijs levert op hotel te logeren, en zij op die manier niet meewerkt met de overheden.

Bovendien lijkt de verzoekende partij er aan voorbij te gaan dat in voorliggende zaak slechts een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd. Voor het bepalen van de duur dient in dergelijk geval rekening

gehouden te worden met alle omstandigheden eigen aan de zaak. Indien een onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dan kan de verwerende partij een inreisverbod voor de duur van vijf jaar opleggen. Dit is hier geenszins het geval.

De Raad volgt de verzoekende partij verder niet waar zij meent dat het louter feit dat zij geen zekerheid heeft over het feit of de verwerende partij zou ingaan op een verzoek tot opheffing van het inreisverbod dient te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zoals de verzoekende partij zelf opmerkt bestaat er geen recht op de opheffing van een inreisverbod. Overigens is het een louter hypothetisch betoog waar zij aanvoert dat de kans aanzienlijk is dat de verwerende partij niet zal ingaan op het verzoek tot opheffing. De mogelijkheid tot opheffing/opschorting van het inreisverbod is geenszins louter theoretisch maar is ook beschikbaar in de praktijk, minstens toont de verzoekende partij door haar loutere bewering het tegendeel niet aan. De verzoekende partij toont verder niet aan dat zij een verzoek tot opheffing van het inreisverbod heeft ingediend of voornemens is dit te doen, noch dat haar wordt belet dit te doen. Mocht zij dit alsnog doen, dan is het aan haar om alle relevante elementen aan te brengen opdat de verwerende partij weloverwogen kan oordelen of de opheffing van het inreisverbod kan worden toegestaan. De verzoekende partij toont alvast niet aan welke specifieke omstandigheden volgens haar door de verwerende partij niet in aanmerking werden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. De verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Emre tegen Zwitserland is gelet op het voorgaande niet relevant.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In voorliggende zaak beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘familie-

en gezinsleven', die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij haalt aan dat zij binnen een aantal maanden, minstens binnen het jaar, haar zus opnieuw wil bezoeken. Zoals hoger gesteld wijst zij er in haar verzoekschrift ook op dat de echtgenoot van haar zus en hun kinderen in België verblijven en de Belgische nationaliteit hebben.

Zoals in bovenstaande bespreking werd opgemerkt, bleek uit het dossier zoals het voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing slechts dat de verzoekende partij enkel melding had gemaakt van een in België verblijvende zus tijdens het gehoor voorafgaand aan de bestreden beslissing. Uit het dossier bleek verder niet de aanwezigheid van andere familieleden op het Belgisch grondgebied. De Raad herhaalt dat de verwerende partij niet kan verweten worden slechts te hebben gemotiveerd met betrekking tot de zus(sen).

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De verzoekende partij, die meerderjarig is, toont niet aan dat er tussen haar en haar in België verblijvende zus en haar gezin nauwe banden van afhankelijkheid blijken. Zij geeft in haar verzoekschrift overigens zelf aan dat zij slechts naar België wil kunnen terugkeren met het oog op het bezoeken van haar zus, en niet om met haar – en haar gezinsleden – een gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM op te bouwen of te onderhouden.

Met betrekking tot een privéleven worden geen andere elementen aangebracht.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte." Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is niet het geval.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel

wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

De beide middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU